

İYİ Kİ...

Bu akşam sevgili Kübra'nın izlenimini paylaşıyoruz...
ilk yar'li gerçek ilkyar'ı vurgulamış güzel yazısında Kübra...

Geçtiğimiz hafta sonu YİBO projelerinin 10.sunun 2. değerlendirme toplantısı Boğaziçi'nde gerçekleşti; [3.su](#) düşünölmeye başlandı...

Bu ara 105 bilgisayar yola çıktı...

Teleskopların gönderilmesi tamamlandı...

Yarışma Ödöl çantaları da bugün yollandı...

Dönem sonu yaklaşırken yoğun bir tempo sürüyor İLKİYAR da
hafta sonu 16.05 Pazar günü saat 19:00

Leman SAM konserine hazırlanıyor Boğaziçi gurubu

Hasan Soysal [<hassoy07@gmail.com>](mailto:hassoy07@gmail.com)

Ankara grubu bahar senliğı organizasyonunu yaparken
hafta sonu Ordu Kumru ve Ordu Ünye
ve de gelecek haftaki Muş projesinin hazırlıkları sürüyor...

Gönüllülerimizin de yıllardır emek verdiği

Güz Kumpanyası Konseri

Saturday, May 15, 2010

2:00pm - 3:30pm

ODTÜ Mimarlık Amfisi

Kıdemli Gönüllülerimizden sevgili Barış'ın
yer aldığı konser Cumartesi gecesi KKM Kemal Kurdaş salonunda...

Gene gonullulerimizin yer aldığı

Konser: Bir Tatlı Huzur, Münir Nurettin Selçuk Şarkıları (ODTÜ Mezunları TSM Korosu)

Şef : Tahir Aydoğdu

Tarih : 16 Mayıs 2010, Pazar

Saat : 20:00

Yer : ODTÜ Kültür Kongre Merkezi, Kemal Kurdaş Salonu

Biletler : 5,00 TL

Biletler ODTÜ Mezunları Derneği Ön bürosunda ve ODTÜ KKM'de Burs Fonu yararına satışa sunulmuştur.

Saygılarımızla...

İLKYAR

Orda bir YİBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

İyi ki düşmüşüm yollara...

Yoğun tempolu bir sınav döneminden sıyrılıp düştük Sakarya'nın taşlı yollarına. Kalbimde inceden bir sızı, ertesi gün yapacağım edebiyat etkinliğinin son provalarını yapıyorum elimdeki kâğıtlarla. Bu kâğıtlarda özellikle felsefe ve psikoloji sınavlarına çalışırken acaba bu öğrendiklerimi edebiyata nasıl uyarlarım diye düşünüp taşındığım ve nihayetinde zihnimdeki darmadağın düşünceleri birbirine zincirleyip taslağını çıkardığım notlar var. Nasıl bir heyecandı bu bendeki, saatleri bıraktım saniyeleri çeker olmuştum artık. Yollara bakmakla zaman geçmez olmuştu. Bu bekleyişime bir son vermek için gözlerimi kapattım ve zihnimdeki zaman kavramını yitirmek için uğraş verdim.

Otobüsten inişimizi düşledim, camlarda merak dolu bakışlarıyla bizi izleyen Yibolu kardeşlerimizin göz hapsinde okul binasına doğru gidiyorum. Gözlerimi etrafta gezdiriyorum ve nihayet aradığımı buluyorum. Bir köşeye sinmiş halde etrafında olup bitenlere anlam vermeye çalışırken yakalıyorum masum ve buğulu bakışları. İki yabancı insan... Biri bir adım atarken, diğeri kaçıp uzaklaşmaya çalışıyor. Yaklaşan karşısındakini ürkütmemek istemez elbet, ne yapmalıydı peki? Diye düşünürken birbirine geçmiş iki çivi parçasının bu iki yabancıların yüreklerini bağlamada aracı olacağını nerden bilebilirdi ki? Cebimden usulca çivi çıkarıyorum ve soğuktan çatlamış minnacık iki elin arasına usulca bırakıyorum. Ürkeklik yerini şaşkınlığa bırakıyor. Birbirine delisine kenetlenmiş bu iki çivi nasıl olur da açılırdı? Umutsuz bakışlarıyla ben bunu çözemem diyor. Ama henüz hiç denemedin ki, denemeden yanılmadan nasıl bilebileceksin ki bu çivilerin birbirinden

ayrılmayacağını. 'Denemekten korkma çocuk... Biz bu dünyaya rastgele fırlatıldık, özümüze giden yola ancak deneyerek yanılarak ve yeri geldiğinde bu yanılığımızdan ders çıkararak ulaşabileceğimizi biliyor musun?' Küçük parmakları hareket etmeye başlıyor. Türlü denemelerden sonra işte bu sefer çözdüm derken yine başarısızlık denizine düştüğünü fark ediyor. Acaba böyle bir deniz var mıydı? Yoksa senin başarısızlık diye nitelendirdiklerin aslında hedefe giden yolun mozaik taşları mıydı? Susuyor... Omuzlarına adeta bir yük gibi binen çekingenlik onu yavaş yavaş terk etmeye başlarken, kendinden daha emin bir şekilde çivileri çözmeye çalışıyor. Çünkü biliyor ki hiçbir deneme boşa gitmeyecek ve yaptığı hatalar sayesinde başarıya ulaşmış olacak. Nitekim öyle oluyor, bir avucunda bir çivi diğer avucunda öteki çivi.

Ne güzel şey gözlerdeki gülümsemeye şahit olabilmek... Gözlerimi araladım ilk güneş ışıltısı gibi huzurlu, masalsı, ferahlatıcı bir güne merhaba dercesine...

Rüya gibi bir güne elveda derken yatakhanelerden hıçkırık sesleri yükselmeye başlıyor. Kalbim inceden inceye sızlamaya başlıyor. Alışkın değil gözlerim bütün gün bir inci gibi parlayan gözleriyle gülümseyen çocuklarla beraberdim ben. Şimdi nasıl oldu da o incilerin dökülmesine sebep olduk biz? Bir gün boyunca harika etkinlikler, deneyler yaptık. Türlü türlü zekâ ve strateji oyunlarıyla içimizdeki dehayı keşfetmeye çalıştık. Yetmedi kütüphanelere altı yüzden fazla kitap götürdük ve her defasında üstüne basa basa ancak daha çok okuyarak içimizdeki külleri alevlendirebileceğimizi, yazarak da içimizdeki yaratıcı çocuğu çıkarmanın yollarını keşfedebileceğimizi vurguladık. Hepsi bu kadar mıydı? Tabii ki hayır... Acaba biliyorlar mıydı ki ışıklar sönünce cisimler kaybolup gider, ama ruhlar hep orada aynı yerinde kalır. Evet, biz henüz güneş ilk ışınlarını yeryüzüne göndermeden oraları terk etmiş olacaktık fakat fiziksel yoksunluğumuz ruhsal yoksunluğumuzun da mı habercisi olacaktı? Üzülmeysin kardeşlerim, biz sizi terk etmek için

kilometrelerce yolu tepmedik, bütün bu yaşananlar bir gün için yaşandı bitti olmayacak. Sizlerdeki değişime beraber şahit olmak istiyoruz ve bu sevinci beraber yaşamak istiyoruz. Eğer gecenin bir yarısında sıkıntıdan boğulmuşsa yüreğiniz camı açıp göğü izlemeye koyulun. Eğer dikkatli bakarsanız koca bir siyahlığın içinde beyaz bir ışık gözünüze çarpacaktır ve biz o beyazlıkta sizin daldığınız yerde olacağız.

Bir gün elimi uzattım ve karşılığında ilgi ve şefkat bekleyen, sıcacık içten bir gülümseme bekleyen onlarca el aldım. Biliyordum ki onlar bana hasretti, onların özlemini hissettiğim için düşmüştüm yollara. Ya benim içimdeki özlem, ya benim açlığım susuzluğum. Geç farkına vardım üzgünüm, bir türlü doymak bilmeyen aradığımı bulamayan ruhumu, susturucu oyuncaklarla kandırmışım hep. Evet, o an için kandım, sustum adeta beynimi uyuşturdum. Ya sonrası? Susamışlığımı giderecek miydi bu yalancı sevdalar? En sonunda yıllardır aradığım ruh ikizimi İLKYAR da buldum ve tüm Yibolu kardeşlerim benim aynam oldu. İyi ki varsın İLKYAR iyi ki yollarımız günün birinde kesişmiş...

Ve şimdilerde ne yapıyorum biliyor musunuz? Her alışverişe çıktığımda olabildiğince sade, abartıdan uzak kıyafetlere gözlerim takılıyor. Nerde bir çocuk

görsem koşup sarılasım sonra da cebimdeki çiviği çıkarıp karşımdaki masum çocuğa çözmesi için veresim geliyor, (maalesef cebimde çivi yok). Bir yolculuğa çıktığımda sanki tüm yollar Yibolu kardeşlerime çıkacak gibi kalbim heyecandan atmaya başlıyor. Gece yatağıma uzandığımda Çankırındaki, Kastamonudaki, Sakaryadaki, Düzcdeki, Zonguldaktaki, İğdırdaki, Karstaki, Erzurum, Erzincan, Sivas, Diyarbakır, Sinop'daki, Şırnak, Mardin, Ş.Urfa, Kilis, Hatay, Osmaniye, Adanadaki kardeşlerimle geçirdiğim her anımı düşünüyorum ve kalbimin inceden sızlamasına tanık oluyorum. Arkadaşlarımla, ailemlle otururken hep Yibolu kardeşlerimden bahsetmek istiyorum. Herkes kilometrelerce ötelerdeki dağların ardına saklanmış çocuklarımızdan haberdar olsun istiyorum. Tüm hayatımı çepeçevre saran, iliklerime kadar işleyen bu coşku seli 'aşk' değil de nedir sizce? Ben aşkı İLKİYAR'la buldum, başka 'aşk'lara kanmam artık...

Gözlerinizdeki umut ışığının hiç kaybolmaması dileğiyle...

Kübra Özkan
Boğaziçi Üniversitesi
Psikoloji 3.sınıf
www.ilkyar.org.tr

çocuklarımız ilk göz ağrılarımız, ilk yar larımız, ilk gerçek aşklarımız...